

דינה שנהב, מרכבה. צילומים: מ"ל

יום שלישי, 10 בספטמבר 2019/ יובל סער

מעשה המרכבה של דינה שנהב

דינה שנהב הציבה בגלריה נגא טנק מרכבה גדול ממדים שכמו פורץ את הגלריה, עשוי כולו מספוג רך. "לפעמים אני חושבת שאולי אני בונה מן עולם כזה, רך, עולם שאם נופלים בו המכה פחות כואבת"

Yuval: הי דינה, מה שלומך? מתרגשת לקראת הפתיחה מחרתיים?

Dina: שלומי טוב, כן, מתרגשת

Yuval: טוב, זה די מדהים הטנק הזה באמצע הגלריה. לקח הרבה זמן לבנות ולהציב אותו?

Dina: כן. לבנות לקח הרבה זמן, להציב קצת פחות מפני שבניתי אותו בסטודיו ואז פירקתי ובניתי מחדש

Yuval: וואלה. כמה זה הרבה זמן? ואיך הוא בנוי כך שאפשר לפרק ולחבר מחדש?

Dina: הרבה זמן זה משהו כמו שנה בראש, ואז עוד חצי שנה בנייה בפועל. תמיד כשאני בונה פסלים גדולים אני חושבת מראש על הפירוק וההרכבה שלהם מחדש

Yuval: אז באי נלך צעד אחורה: מאיפה הגיע הרעיון להציב טנק באמצע גלריה בתל אביב?

Dina: הטנק הוא טנק שעשוי כולו מספוג, כלומר טנק רך. כבר כמה שנים אני עושה דברים קשים, כואבים, פוצעים, אגרסיביים מחומרים רכים, ויום אחד פתאום ראיתי מול עיניי, בדמיון כמובן, טנק בגודל אחד לאחד עשוי מספוג. זה נראה לי ממש קיצוני ומוזר ואולי קצת מוגזם, והבנתי שאני צריכה לעשות את זה

דינה שנהב

Yuval: אני רוצה להתייחס ל"כבר כמה שנים" הזה: איפה את רואה בעיסוק בספוג ובחומרים הרכים ככתב יד שמאפשר לך להגיד בכל פעם משהו קצת אחר? איך את נזהרת שלא לחזור על עצמך, שלא להיות מזוהה מידי?

Dina: אני חושבת על זה הרבה, בכל פעם מחדש. תמיד במקביל לעבודת הפיסול אני גם מציירת וגם עובדת בעוד חומרים, ובכל פעם פתאום מופיע לפני עוד רעיון לעוד פרויקט מספוג, רעיון שלא מניח לי. וכשהוא לא מניח וממשיך לסקרן אותי כמה חודשים אני מבינה שאני הולכת לבצע אותו: לפעמים אני חושבת שאולי אני בונה מן עולם כזה, רך, עולם שאם נופלים בו המכה פחות כואבת, ובכל פעם נוסף עוד משהו בעולם הזה. אז יש לי יחסי קירבה וריחוק עם החומר המוזר הזה, וכנראה כל עוד הוא יתקש אני אעבוד בו. אחרי זה אני מניחה שיבוא חומר חדש

Yuval: מאיפה ומתי זה בכלל התחיל?

Dina: ישבתי בסטודיו, ציירתי, ונמאס לי מכל מה שהיה לי ברור, מכל החומרים הרגילים של עבודה בסטודיו. חיפשתי סביבי כל מני דברים, על הרצפה היתה חתיכת ספוג, ממש ישנה, שניקיתי איתה את כל מני הדברים... הרמתי אותה והיא היתה לא יפה, אבל רכה.

לקחתי מספרים וחתכתי אותה וראיתי שכיף לחתוך אותה, והרגשתי שמתחשק לי לקחת משהו שהחיים שלו ירודים, ואין לו הילה של שום דבר, משהו עלוב, ולנסות לעשות איתו משהו יפה ומסקרן, לקחת אותו ולהעביר אותו לעולם אחר

Yuval: מתי זה היה?

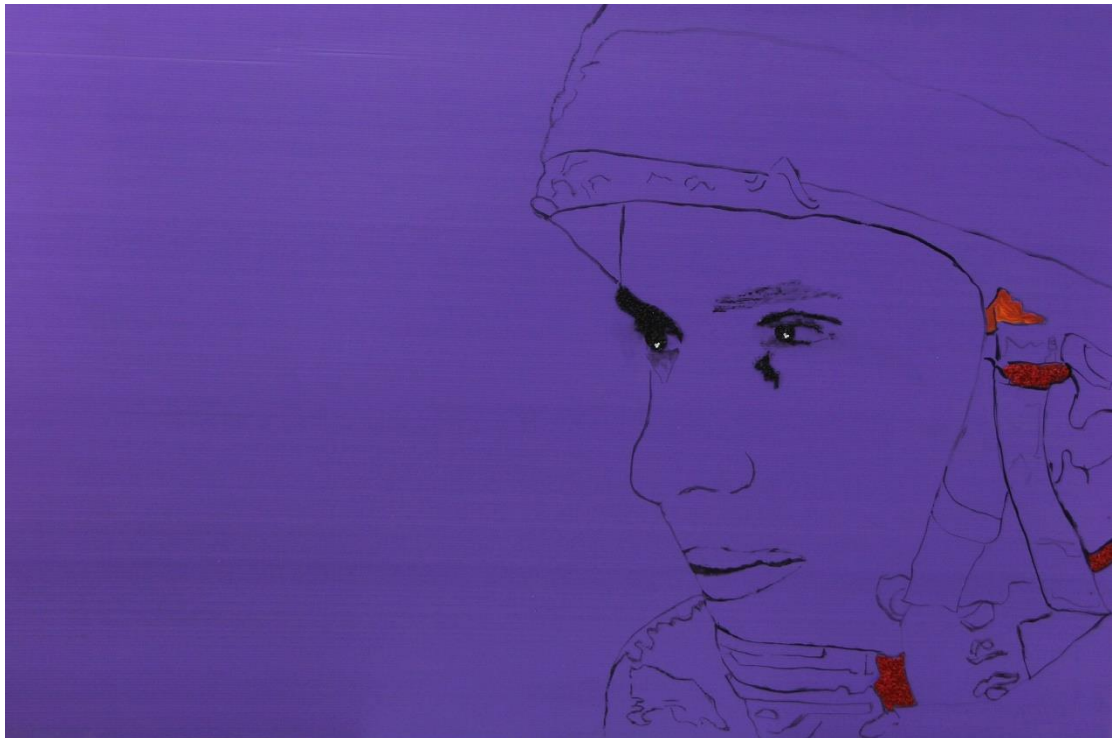
Dina: כשסיימתי ללמוד, לפני 20 ומשהו שנים. בהתחלה בניתי עם הספוג פסיפסים, זו היתה תקופה שעבדתי גם הרבה עם פחם, אז במקביל בניתי ערים מפחם ופסיפסים מספוג. כשאני חושבת על הזמן הארוך שאני עם הספוג, זה באמת מוזר אבל אולי גם מעניין. הרבה שנים עבדתי גם עם פחם וגם זה מוזר

Yuval: לא בטוח שעד כדי כך מוזר, אני לגמרי יכול להבין התאהבות בחומר שמובילה להרגל ובחזרה. אבל בואי נחזור לטנק: בסוף אליו את מציגה גם ציורים של חיילים. מה את יכולה לספר עליהם?

Dina: אני אוספת צילומים של פורטרטים של חיילים מכל מני תקופות ומכל מני מלחמות, חיילים שיש להם מבט מיוחד: מבט כואב, המום, עצוב, מפוחד. ציירתי פורטרטים על פי הצילומים האלה

Yuval: למה? מה המוטיבציה שלך לצייר אותם?

Dina: תמיד נראה לי אבסורד שילד כשהוא מגיע לגיל מסויים, פתאום הוא נכנס לתפקיד כזה, לסיטואציות קיצוניות כאלה

Yuval: אז אם לחבר את הכל ביחד, מה את רוצה שיקרה למי שיכנס לגלריה? איזו חוויה את מזמנת לו בזמן הביקור בתערוכה ואחריה?

Dina: הייתי רוצה שהצופה ירגיש בהתחלה מותקף על יד הטנק אבל אז יתבלבל אולי, וינסה להבין למה הטנק עשויי מחומר הפוך לעצמו, ואז יראה את ציורי החיילים שגם בהם יש מבט

הפוך לחוזק ותוקפנות, ויחשוב על זה. אני חושבת על החיילים שיושבים בתוך הטנק ויורים והורגים, ומה קורה איתם ועם מי שהם פגעו בו, ועם התמונות שנשארו להם בראש

Yuval: ואז מה? את חושבת שבתקופה הזו של עודף הדימויים והמלחמה והאלימות מסביב, יש למהלך כזה סיכוי להשפיע? לא ברמה של לשנות את העולם כמובן. או אולי במילים אחרות: את אופטימית?

Dina: כן, אני אופטימית, או נכון יותר נאחזת באופטימיות. זה כמו ים של אלימות, טמטום, חוסר תקווה, כעס, אגרסיביות, שקרים, ואכזריות: אני מרגישה, לפעמים, שכדי להישאר אופטימית לכך שאמנות, מכל סוג שהיא, יכולה לשנות, צריך להיאחז בכוח בסוג של תמימות

Yuval: אני קורא לזה הרבה הדחקה, הרבה הכחשה. אני לא מכיר דרך אחרת לשרוד בעולם הזה...

Dina: כן, זה נכון, גם הדחקה וגם הכחשה אבל בכל זאת להמשיך

Yuval: לגמרי. מה עוד? משהו חשוב נוסף להגיד לפני שנפרדים?

Dina: רק שאני מזמינה את כולם, וגם אותך כמובן, לבוא לראות

דינה שנהב, מרכבה

אחד העם 60, תל אביב, [גלריה נגא](#)

פתיחה: 12.9; נעילה: 26.10

